

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 3. 2018, č. j. KRPA-82267-18/ČJ-2018-000022 (dále také „*napadené správní rozhodnutí*“), rozhodl o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013; dále jen „*dublinké nařízení*“]. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2018, č. j. KRPA-82267-34/ČJ-2018-000022, žalovaný prodloužil dobu zajištění žalobce o dalších 27 dnů podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 4. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-82267-38/ČJ-2018-000022 (dále jen „*nové rozhodnutí o zajištění*“), kterým žalobce zajistil za účelem

správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (doba zajištění stanovena na 50 dnů).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018 brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji usnesením ze dne 10. 5. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 36, dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) odmítl. Městský soud s odkazem na § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců uvedl, že v důsledku nového rozhodnutí o zajištění zanikla platnost napadeného správního rozhodnutí, a proto odpadl předmět řízení, což je důvod pro odmítnutí žaloby.

[3] Toto rozhodnutí městského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Azs 182/2018 - 21. Nejvyšší správní soud uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby. Zánik platnosti dosavadního rozhodnutí o zajištění cizince totiž neznamená, že by toto rozhodnutí bylo odstraněno nebo zrušeno. Proto byl městský soud povinen se žalobou zabývat meritorně, což neučinil.

[4] Městský soud po zrušení svého předcházejícího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem žalobu věcně projednal - zamítl ji rozsudkem ze dne 30. 11. 2018, č. j. 13 A 32/2018 - 62. Předně rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Dne 2. 3. 2018 se žalobce dostavil na služebnu žalovaného z důvodu vyřešení své pobytové situace poté, co na území České republiky přicestoval téhož dne v ranních hodinách autobusem z Německa (na kartu azylanta, kterou obdržel, když v Německu žádal o azyl). Přijel sem navštívit kamaráda, ten však mezitím odjel. V protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že je v ČR poprvé, nemá vízum nebo povolení k pobytu na území ČR. Je svobodný, má těhotnou přítelkyni a dceru, která žije v Gruzii se svojí matkou. Přítelkyně žije v Německu, kam by se chtěl vrátit. Má peníze na pobyt a vycestování z ČR, nemá však peníze na složení finanční záruky. Ze správního spisu také vyplývá, že žalobce je v Schengenském informačním systému (SIS II) veden jako nežádoucí cizinec. Žalovaný jej proto zajistil dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „*zákon o policii*“), tedy z důvodu neoprávněného vstupu na území České republiky.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce hrozilo vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublínského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž vstoupil na území ČR, ačkoliv si byl vědom, že k tomu není oprávněn. Neměl tady žádné zázemí ani peníze na složení finanční záruky. Hrozilo proto, že příslušným orgánům cizinecké policie nebude známo, kde se žalobce zdržuje a nebude s těmito orgány spolupracovat. Zajištění žalobce tedy bylo v souladu se zákonem.

[6] Žalovaný se podle městského soudu dostatečně zabýval i tím, proč žalobci není možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (viz str. 5 napadeného správního rozhodnutí). Žalobce nemohl naplnit podmínku uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (především povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu), protože takovou adresu v ČR neměl.

pokračování

Kromě toho žalovaný dodal, že žalobce při podání vysvětlení připustil, že nemá prostředky na složení finanční záruky, a proto nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Městský soud na základě výše uvedeného shrnul, že žalovaný svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců dostatečně odůvodnil ve vztahu k individuální situaci žalobce. Ani žalobcem poukazovaná skutečnost, že při podání vysvětlení uvedl, že hodlá vycestovat do Německa, nemůže podle městského soudu automaticky znamenat, že je jeho zajištění vyloučeno.

[7] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že pobyt žalobce na území ČR mohl být ukončen jednoduchou asistencí žalovaného při vycestování do Německa. Z čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení totiž vyplývá, že pokud je osoba zajištěna dle čl. 28 tohoto nařízení, členský stát požádá příslušný členský stát o převzetí cizince nebo jeho přijetí zpět. Příslušný členský stát má pak lhůtu dva týdny na odpověď. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti příslušného členského státu převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii. S ohledem na krátké (několikahodinové) lhůty pro trvání zajištění dle zákona o policii (§ 27 odst. 3 tohoto zákona) a na mnohem delší lhůtu na odpověď příslušného členského na žádost o převzetí cizince nebo jeho přijetí zpět je zjevné, že v takto krátké lhůtě nelze reálně očekávat provedení všech potřebných úkonů dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení. Žalovanému tak nezbylo než přistoupit k zajištění žalobce dle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení, ve spojení s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje argumentaci obsaženou v žalobě. Nesouhlasí s žalovaným, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Dále rozsáhle cituje napadený rozsudek v části, v níž se městský soud zabývá touto otázkou, aniž by uvedl, v čem s městským soudem nesouhlasí. Namítá také, že žalovaný zajištění stěžovatele odůvodnil pouze tím, že hrozilo vážné nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, aniž by zohlednil, že stěžovatel se účelu zajištění (tedy předání do Německa) nebránil. Trvá na tom, že v jeho případě nejsou dány důvody domnívat se, že by bez realizace zajištění nebyl naplněn cíl dublinského nařízení, tedy řešení stěžovatelovy pobytové situace k tomu příslušným státem (Německem).

[10] Dále stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Současně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá.

[11] Stěžovatel také namítá, že městský soud i žalovaný nesprávně vyhodnotili stěžovatelovu „*individuální pobytovou situaci*“ a že zajištění toliko prodloužilo stěžovatelův pobyt v ČR. Nakonec nesouhlasí s městským soudem, že musel být zajištěn, protože jeho předání do Německa „*nebylo možné provést v době trvání zákona o policii*“ (zřejmě míněno „*trvání zajištění dle zákona o policii*“ - pozn. soudu). Institut předání žadatele o mezinárodní ochranu však pro svoji aplikaci nevyžaduje omezení osobní svobody tohoto žadatele. Předání stěžovatele proto bylo možné učinit formální cestou i v případě, pokud by stěžovatel - který vyjádřil vůli vrátit se do Německa - nebyl zajištěn.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavci [11] tohoto rozsudku. Stěžovatel totiž ve zbylé části kasační stížnosti pouze opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech odstavce [9] a [10] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry městského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[16] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že nezohlednil jeho „*individuální pobytovou situaci*“. Blíže však nerozvedl, co konkrétně individuální pobytovou situaci míní a z jakých závěrů městského soudu je patrné, že v tomto ohledu pochybil.

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4 větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[18] Ze stran 4 a 5 napadeného rozsudku je patrné, že městský soud zohlednil specifika posuzovaného případu. Na základě prohlášení stěžovatele (zachyceného v protokolu o podání vysvětlení), že nemá prostředky na složení finanční záruky a nemůže splnit ani povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu (v podrobnostech odstavce [6] tohoto rozsudku) dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že stěžovateli nelze uložit

pokračování

zvláštní opatření za účelem vycestování. Zohlednil také, že stěžovatel při podání vysvětlení uvedl, že hodlá vycestovat do Německa. Ani tato okolnost však podle městského soudu nevylučuje zajištění stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje; z uvedeného je evidentní, že městský soud zohlednil individuální situaci stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud výše uvedenou námitku neshledal důvodnou.

[19] Stěžovatel dále namítal, že jeho zajištění neodůvodňuje ani to, že předání do Německa „*nebylo možné provést v době trvání zákona o policii*“ (zřejmě míněno „*trvání zajištění dle zákona o policii*“ – pozn. soudu). Je pravdou, že pro předání žadatele o mezinárodní ochranu do jiného členského státu (v nynějším případě se jednalo o předání stěžovatele do Německa) není třeba, aby byl tento cizinec zajištěn. Podstatné však je, že městský soud neodůvodnil potřebu zajištění stěžovatele pouze tím, že proces předání cizince může trvat delší dobu. Uvedl též, že v případě stěžovatele hrozilo, že příslušným orgánům cizinecké policie nebude známo, kde se stěžovatel zdržuje, nebude s těmito orgány spolupracovat a odjede z ČR. Jelikož nebylo možné využít zvláštních opatření (viz odstavec [6] tohoto rozsudku a str. 4 až 5 napadeného rozsudku), bylo potřeba přistoupit k zajištění stěžovatele. S tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[22] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, a to usnesením ze dne 10. 4. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 20. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu